

άγγουρόσπορος ό, σύνθηθ. άγουρόσπορος Κρήτ. κ. ά. άγγουρόσπορον τό, Πόντ. (Τραπ.) άγγουρόσπορο Πόντ. (Όφ.)

Έκ τών ούς. άγγούρι και σπόρος. Τό άγγουρόσπορον ούχι έκ μεταβολής του γέν. του συνθ., άλλ' έκ του ούδ. τό σπόρον παρὰ τό άρσ. ό σπόρος.

Ό σπόρος του σικυού ένθ' άν.: "Εσπειρα 'ς σό τδελί άγγουρόσπορο (τδελί=κήπος) Όφ.

άγγουρότοπος ό, Λεξ. Έλευθερουδ.

Έκ τών ούς. άγγούρι και τόπος.

Τόπος παραγωγής σικυών.

άγγουρότσωφλο τό, άμάρτ. άγουρότσωφλο Πάρ. κ. ά. άγγουρότσεφλο Κωνπλ. κ.ά. άγγουρότσεπλον Πόντ. (Τραπ.) άγγουροτσέπλ' Πόντ. (Τραπ.)

Έκ τών ούς. άγγούρι και τσώφλι. Τό άγγουροτσέπλ' έκ του άμαρτ. άγγουροτσέπλιν.

Ό φλοιός του σικυού. Συνών. άγγουρόφλουδα, άγγουρόφλουδο. Πβ. άγγουροσκοούπιδα.

άγγουρούδιν τό, Κύπρ. άγγουρούιν Κύπρ.

Υποκορ. του ούς. άγγούρι.

Μικρός σικυός. Συνών. ιδ. έν λ. άγγουράκι 1.

άγγουροφάγος ό, Άθην. Κυκλ. κ.ά. άγγουροφάς Άθην. Κυκλ. κ.ά. άγουροφάς Ίμβρ. Σάμ. Θηλ. άγγουροφαγού Κυκλ.

Έκ του ούς. άγγούρι και του -φάγος, ό έκ του έφαγα άορ. του ρ. τρώω.

1) Ό τρώγων κατά κόρον σικυούς Άθην. Κυκλ. 2) Σκώληξ τις κατατρώγων την ρίζαν της σικύας, του φυτού άγγουρεξās Σάμ. Συνών. ιδ. έν λ. άγγουροκόφτης.

άγγουρόφλουδα ή, πολλαχ. άγουρόφλουδα πολλαχ.

Έκ τών ούς. άγγούρι και φλούδα.

Ό φλοιός του σικυού ένθ' άν.: Πάτησα άγουρόφλουδα και γλίστησα Σύρ. (Έρμούπ.) Συνών. άγγουρότσωφλο, άγγουρόφλουδο. Πβ. άγγουροσκοούπιδα.

άγγουρόφλουδο τό, πολλαχ. άγουρόφλουδο πολλαχ.

Έκ τών ούς. άγγούρι και φλούδι.

Άγγουρόφλουδα, ό ιδ.: Ποίημ.

Με κρέον άγγουρόφλουδο τό μέτωπόν του στέφει ΓΣουρη Ρωμύς άριθμ. 254.

άγγουρόφυτον τό, Πόντ. (Σούρμ. Τραπ.)

Έκ τών ούς. άγγούρι και φυτόν.

Νεαρός βλαστός σικύας δυνάμενος νά μεταφυτευθῇ. Συνών. άγγουροβλάσταρον.

άγγουρόχορτο τό, Νίσυρ.

Έκ τών ούς. άγγούρι και χόρτο.

Χόρτον τι έδώδιμον δύο ειδών, ών τό έτερον παράγει μικρούς σικυούς.

άγγουρόχτιστος επίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Έκ του ούς. άγγούρι και του ρ. χτίζω.

Ό πλασμένος ως σικυός, χονδροειδής και έντεϋθεν μεταφ. βραδύς περί τας κινήσεις, άδέξιος, άνεπιτήδειος.

άγγουρωτός επίθ. Κυκλ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Έκ του ούς. άγγούρι και της παραγωγικής καταλ. -ωτός ήδη μεσν. Πβ. Κωδιν. Περί όφφικ. 38,9 (έκδ. Βόνν.) «έπί κεφαλής δέ Περσικόν φόρεμα άγγουρωτόν όνομαζόμενον».

1) Άλύγιστος, δύσκαμπος Κυκλ. κ. ά.: Φρ. Άγγουρωτός εν' αυτός! (έπί του στύοντος) Κυκλ. 2) Μεταφ. άγροίκος τους τρόπους, άξεστος Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) β) Άνεπιτήδειος, άνίκανος προς εργασία Πόντ. (Τραπ.) γ) Μωρός, άνόητος Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.): Φρ. Άγγουρωτός και άγγουρωτός (έπί του λέγοντος λόγους άσυναρτήτους) Χαλδ.

άγγρι ή, Κύπρ. Νίσυρ. κ. ά. άγρι Σύμ.

Τό μεσν. ούς. άγγρις. Πβ. Σουίδ. «άγγρις ή όδύνη».

1) Λύπη άκολουθούσα την μή εκπλήρωση γεννηθείσης επιθυμίας Σύμ.: Άγριν μās έκαμες (διήγειρες την επιθυμίαν ήμών προς τι πράγμα χωρίς όμως νά τό απολαύσωμεν, μās έλύπησες). 2) Κλαυθμυρισμός μικρού παιδίου Κύπρ. Σύμ. κ. ά.: Έλκμασεν την άγγριν πάλε ό γιός σου Κύπρ. Τό παιδί έχει άγριν πολλή Σύμ. Συνών. γρίνια

3) Έρις, φιλονικία Νίσυρ. Σύμ.: Με την άδερφή μου έχομε άγγρι 'ς τό σπίτι Νίσυρ. Έ μάννα μου με τόν άφέντη μου έχουν άγγρι αυτόθ. Έλκμασέν τους άγρι Σύμ. || Φρ. Άγρι 'πάνω σας! (άρά προς τους φιλονικούντας) Σύμ.

β) Δυσάρεσκα Κύπρ.: Γνωμ. Κατά ποϋ σοϋ κάμουν κάμνε τδαι άγγριν μεν κρατῆς || Άσμ.

Άφης' την άγγριν 'ς τὰ βουνά τδαι την κατδὰ 'ς την βρύσιν

Έλ. έν τη σημ. ταύτη και έν χειρογράφω του 16ου αιώνος. Πβ. ΧΠαντελ. έν Άθηνῶ 34 (1922) 152.

άγγριά ή, Πελοπν. (Λακων.) άγριά Κρήτ.

Τό μεσν. ούς. άγγριά. Πβ. Μ. Έτυμολ. «άγγριάς τους έρεθισμούς».

Η ιδιάζουσα όσμή τών ζώων και δῆ του τράγου κατά την περίοδον της γενετησίου όρμης, ή κινάβρα (ή λ. θά έσήμαινε κατ' αρχάς αυτήν την γενετήσιον όρμήν και κατόπιν μετέπεσεν εις την σημ. της κινάβρας, ήτις είναι άμεσον έπακολούθημα εκείνης). Συνών. βαρβατίλα.

άγγρίζω άγρίζω Ρόδ. —Λεξ. Περίδ. άγγρίζω Άμοργ. Κύθηρ. Κύπρ. Πελοπν. (Λακων. κ.ά.) Ρόδ. Χίος κ. ά. άγρίζω Κρήτ. κ.ά. άγρίζον Λέσβ. κ. ά. 'γγρίζω Ρόδ. 'γριώ Σύμ.

Έκ του μεσν. άγρίζω, ό έκ του άρχ. άγρίζομαι=έρεθίζομαι, ήδη δέ παρ' Ησυχ. «άγγρίζειν ύφαιρείσθαι, έρεθίζειν» και παρὰ Σουίδ. «άγγρίζειν τό όδυνάν». Περί της του έρρίνου προ του γ' αναπτύξεως ιδ. ΣΜενάρδ. έν Άθηνῶ 37 (1925) 240.

1) Μετβ. έρεθίζω, εξαγριώνω Άμοργ. Κρήτ. Κύθηρ. Κύπρ. Πελοπν. (Λακων. κ.ά.) Ρόδ. Χίος κ.ά. —Λεξ. Περίδ.: "Ηγγρισέ μου τό παιδί Άμοργ. Μην άγρίσης τό σκύλλο Κρήτ. "Αγγρισες τό μωρόν τδαι κλαίει Κύπρ. "Ηγγρισε τῇ σφηκιά Χίος Άγγρίστηκεν ή γουρουνιά τδαι ποιός νά την μερώση; Κύπρ. Άγριομένον είναι τό παιδί Ρόδ. Μάτια άγριομένα (έρεθισμένα έξ άϋπνίας, τριβῆς, νόσου κττ.) Λέσβ. Λόγια άγριομένα (λόγοι άνθρώπου άγριομένου, θυμωμένου) αυτόθ. || Γνωμ.

Άποϋ γρωσιτεῖ πκερών-νει | τδ' άτ' άγγρίζεται μερών-νει

